

Το όνομα της Πόλης

Το πώς, από ποιους, πότε και με ποια αιτιολόγηση η πόλη βαφτίστηκε, δεν το γνωρίζουμε με ακρίβεια. Ξέρουμε μονάχα, πως τούτο ήτανε το αρχικό της όνομα και πως στη συνέχεια το έχασε μία δύο φορές, μα το ξαναπέκτησε. Κατά τη μυθολογία, η Λαμία χτίστηκε απ' το Λάμο, το γιο του Ηρακλή και της Ομφάλης, της ακόλαστης χήρας - βασίλισσας της Λυδίας, που αγόρασε απ' τον Ερμή, τον Ηρακλή. Μαζί της ο Ηρακλής έκανε κι άλλους δύο γιους: τον Αγέλαο και τον Ύλλο.

Μια άλλη εκδοχή, παρμένη απ' τη μυθολογία και πάλι, είναι ότι χτίστηκε απ' τη Λαμία, τη Βασίλισσα των Τραχινίων, θυγατέρα του Ποσειδώνα. Τούτο το συμπέρασμα βγαίνει απ' τα Φωκικά του Παυσανία:

Την δε πρότερον γενομένη Σίβυλλαν, ταύτη ταις μάλιστα ομοίως ούσαν αρχαίαν εύρισκον, ην θυγατέρα 'Ελληνες Διός και Λαμίας της Ποσειδώνος φασίν είναι, και χρησμούς τε αυτήν γυναικών πρώτης άσαι και υπό των Λιβύων Σίβυλλαν λέγουσιν ονομασθήναι

Η λέξη Λαμία ετυμολογικά συγγενεύει με το λαιμός ή λάμος, που σημαίνει χάσμα, βάραθρο ή και αχόρταγος, λαίμαργος. Γνωστό, πως μέσα από την πόλη πενούσε μεγάλο και βαθύ ρέμα. Στη Βορειανατολική πλευρά της Πλατείας Λαού, σε πρόσφατη ανασκαφή για ανοικοδόμηση, αποκαλύφθηκε ένα βαθύ φαράγγι με μπόλικο τρεχούμενο νερό. 'Αλλωστε και τα πλατάνια της είναι αδιάφευστοι μάρτυρες. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, η Λαμία να ονομάστηκε έτσι από τούτο το ρέμα και τις πολλές της λάμιες, που ζούσαν εκείνα τα χρόνια στην πυκνή της βλάστηση.

Υπάρχει κι άλλη μια θεωρία. ίσως πιο αξιόπιστη. Ο Αριστοτέλης αναφέρει, ότι η λέξη Λαμία είναι γένους θηλυκού, ονόματος επιθέτου και σημαίνει την περιοχή, τη χώρα, την πόλη που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο λόφους. Και μιας και τούτο όντως συμβαίνει, μπορούμε να λάβουμε τούτη την εκδοχή σαν την πιο σωστή. Γύρω στο 19 μ.Χ. η Λαμία για πρώτη φορά χάνει τ' όνομά της και λέγεται Σεβαστή. Μάρτυρας η ακόλουθη περιγραφή:

Η πόλις σεβαστή ων Λαμιέων Μνασιλαΐδα παρά μόνον, φύσει δε Ξενοφάντου αρετής ένεκεν και ευνοίας της εις αυτήν

Πότε ξαναπήρε το όνομα Λαμία δε γνωρίζουμε, όπως επίσης δε γνωρίζουμε πότε και από ποιούς μετονομάστηκε Ζητούνι. 'Ισως τούτο να έγινε στους χρόνους του Ιουστινιανού. Την πρωτοσυντάμε σαν Ζητούνι στην 8η Οικουμενική Σύνοδο, στα 869. Εμφανίζεται δε με μια ποικιλία παραλλαγών, όπως: Ζητούνιον, Ζηρτούνιον, Ζητόνιον, Gipton (κατά του βυζαντινούς χρόνους), Situn (κατά την περίοδο της φραγκοκρατίας), El Sito (κατά την σύντομη κατοχή των Καταλανών) και Iznτίν κατά τους χρόνους της τουρκοκρατίας. Πολλοί ιστορικοί προσπάθησαν να δώσουν κάποια εξήγηση, όσον αφορά την προέλευση της λέξης. Μερικοί πιστεύουν, πως προέρχεται απ' το τούρκικο ή αραβικό Zeitun, που σημαίνει ελιά. 'Άλλοι λένε, πως προέρχεται απ' τη σλαβική λέξη σιτόνιον, που σημαίνει η σιτοβόλος περιοχή ή "πέραν του ποταμού κειμένη χώρα". 'Όλες, όμως, εικασίες. Τίποτα σίγουρο.

Πηγή URL (modified on 11/07/2012 - 12:08): <http://old.lamia.gr/el/node/331>